

Ninsoare de adio

1. Aseară, când ne despărteam, aseară,
Tot mai era un pic de primăvară...
Și-acum aruncă ochii pe fereastră
A viscolit pe despărțirea noastră.
Distanța s-a-nmulțit cu alb de moarte
Departa s-a făcut foarte departe,
Și ninge între noi ninsoare mare
Ninsoare de sfârșit de calendare.

R: Și ochii nu mai au ce să mai vadă,
Doar urme de jivine prin zăpadă,
De ocnă-i viscolul ce-mi arde rana
Și-ascult de sub zăpezi: Siciliana.

2. Și vor veni dezastre de tot felul
Precum m-anunță-trist violoncelul,
Și harpa, și pianul mă omoară,
Reverberându-mi fulgii de afară.
Mai latră undeva, de frig, un câine.
Dar tu ce faci în ziua fără mâine?
De fapt, de ce te-ntreb, când eu, din mine,
Mi-am interzis să știu ce-i rău sau bine.

3. Și a venit ninsoarea alb-albastru
Să parafeze totul cu dezastru,
Să iasă lupi, agenții foamei sure,
Din fiecare pâlcuri de pădure.
Să vină prin orașe mari dihanii,
Și caii aburind să tragă sănii,
Și poșta, în aceste vremuri stranii,
Să-ntârzie cu lunile și anii.

Final: Să vezi și tu ce strigăt tragic este
Să nu mai dai de tine nicio veste!
Deocamdată ninge praf pe rază
Și drumurile noastre se blochează.
Nici nu mai știu de-i noapte sau de-i ziuă.
E doar ninsoarea noastră de adio.